

'Sluiting dreigt voor Antoniuskerk' ED 08 maart 2012

BEST - De Antoniuskerk aan het Wilhelminaplein in Best staat op de nominatie om gesloten te worden. De Antoniusparochie zegt deze jobstijding van het bisdom zelf te hebben ontvangen. Het bisdom ontkent het nieuws.

Uit woede over de gang van zaken heeft het kerkbestuur de gesprekken over een fusie tussen de parochies van Best, Oirschot en De Beerzen stilgelegd.

"We laten onze kerk en onze parochie niet zomaar sluiten. De Antoniuskerk is in alle opzichten een bloeiende kerk: de diensten worden goed bezocht, we hebben genoeg vrijwilligers en de parochie is financieel gezond. Ik kan dit besluit op geen enkele manier niet uitleggen aan onze parochianen", verklaart vice-voorzitter Peter Stijntjes.

Woordvoerder Michiel Savelsbergh van het bisdom ontkent desgevraagd ten stelligste dat er al een besluit is genomen over sluiting van de Antoniuskerk of andere kerken in Oirschot-de Beerzen. "We hebben nog geen lijstjes van kerken die dicht gaan."

Antoniusparochie Best trekt eigen plan, ED 21 november 2012

BEST - Tientallen leden van de Antoniusparochie in Best hebben hun jaarlijkse financiële bijdrage aan de kerk stopgezet.

In plaats daarvan storten zij hun bijdrage aan de onlangs opgerichte Stichting Behoud Parochie en Kerk H. Antonius, die ageert tegen een fusie tussen de Bestse en Oirschotse parochies. Wanneer een dergelijke fusie plaatsvindt wil de stichting zelfstandig de geloofsgemeenschap voortzetten. Zij verspreidde onder de kerkgangers een schriftelijke oproep om de reguliere kerkbijdrage over te zetten naar de stichting.

Het schrijven leidde bij enkele parochianen tot grote onrust, zij zeggen voor het blok te zijn gezet. Het machtigingsformulier zou misleidend zijn; men zou er gemakkelijk vanuit kunnen gaan dat het een 'normaal' machtigingsformulier voor de parochie betreft.

Frank Wanders, secretaris van de stichting, geeft aan dat het bisdom de parochie opnieuw heeft uitgenodigd voor besprekingen. In welk stadium deze besprekingen precies zijn, zegt Wanders niet. Op het gerucht dat de diensten voortaan wellicht in een protestantse kerk gehouden worden, wil Wanders niet ingaan.

'Niet fuseren betekent breuk met kerk' ED 23 november 2012

BEST - Als de Bestse Antoniusparochie niet deelneemt aan de kerkfusie tussen Best en Oirschot betekent dit automatisch een breuk met de rooms-katholieke kerk.

Dit zegt Peter Broeders, woordvoerder van het bisdom Den Bosch. Het bisdom betreurt de plannen van de Stichting Behoud Parochie en Kerk H. Antonius om als zelfstandige geloofsgemeenschap verder te gaan.

Volgens Broeders gaat een mogelijke breuk gepaard met veel capaciteitsverlies. "De ene parochie heeft geld, de andere vrijwilligers. Nu hebben we nog de kracht om samen iets op te bouwen. Die moeten we benutten."

De Bestse pastoor Richard Schreurs, die eerder aangaf niet te willen deelnemen aan de fusie, zegt dat hij zijn werk als pastoor binnen de nieuwe gemeenschap blijft voortzetten.

Maar volgens Broeders ligt dit niet zo simpel. Volgens hem kan een pastoor zich niet zomaar onttrekken aan het kerkelijk gezag. Broeders zegt verder dat afscheiding van de kerk gevolgen voor sacramenten als de doop en het huwelijk heeft.

De Oirschotse Sint Petrusparochie laat weten nog altijd positief in de fusie te staan.

Vertrouwenscrisis in bisdom, Eindhovens Dagblad 29 november 2012

BEST - Een nieuw dieptepunt in de relatie tussen het bisdom Den Bosch en de gelovigen is het voornemen van de Antoniusparochie in Best om zelfstandig – los van het bisdom – verder te gaan. Het is geen loos dreigement.

Er worden al geruime tijd voorbereidingen getroffen voor een breuk met Den Bosch. Het van bovenaf opgelegde plan om te fuseren met parochies in Oirschot is voor de parochianen onaanvaardbaar.

Het bisdom ziet zich door gebrek aan geld en mankracht genoodzaakt om het aantal parochies terug te brengen van 230 naar minder dan 50. Dat is een pijnlijk proces, waarin het bisdom nauwelijks ruimte laat voor inspraak.

Daarbij wreekt zich dat veel katholieken steeds minder vertrouwen hebben in de conservatieve leiding van het bisdom. Initiatieven op het gebied van oecumene worden van hoger hand gedwarsboomd en er is weinig tolerantie ten aanzien van homoseksuelen.

Het gebrek aan vertrouwen openbaart zich ook in het feit dat in Best weinig waarde wordt gehecht aan de belofte van het bisdom om de Heilige Antoniuskerk open te houden.

Het wantrouwen wordt ongetwijfeld nog gevoed door wat in Son en Breugel is voorgevallen. Daar heeft het bisdom achter de rug van het kerkbestuur en de pastoor om met de gemeente gesproken over verkoop van de Petrus' Bandenkerk in Son.

De katholieke kerk is geen democratisch instituut. Het bisdom ontleent daaraan het recht om de koers te bepalen en daar nauwelijks van af te wijken ook al leidt die regelrecht in de richting van een vertrouwenscrisis.

Diaken van Best heeft last van conservatieve koers Bisdom Den Bosch, ED 2 december 2012 Auteur: [Sid van der Linden](#)

BEST - Diaken Hans van de Laar van de Antoniusparochie in Best heeft last van de conservatieve koers van het Bisdom Den Bosch. De parochie moet fuseren met Oirschot, maar de helft van de parochianen wil niet mee in die fusie.

Van de Laar vindt het jammer dat er weinig ruimte is voor vrouwen, homo's en mensen die zijn gescheiden. Van de Laar: "Het lijkt alsof regels belangrijker zijn geworden dan mensen, dat is niet de boodschap van Jezus Christus."

'Eenheidskerk'

De fusie met Oirschot gaat volgens de Diaken sowieso door. De helft van de parochianen heeft zich inmiddels aangesloten bij de onlangs opgerichte Stichting Sint Antonius in Beweging, deze groep wil niet mee in de 'grote eenheidskerk'.

De Antoniusparochie zou de tweede Brabantse parochie zijn die zich losmaakt van het bisdom. Vorig jaar maakte de Bossche San Salvatorkerk [zich los van het bisdom](#).

Reacties bij artikel 23 nov 2012

Reacties sjoerd

Een mooi commentaar en goed dat het ED zich kritisch betrokken toont bij de ontwikkelingen in het Bisdom Den Bosch. Wat verlangen oudere Brabanders toch terug naar de tijd vóór bisschop Ter Schure. Het was toen 'ons' bisdom met bisschoppen die intelligent reageerden op de samenhang tussen theologie en samenleving. Wie ook maar iets van kerkgeschiedenis weet, ziet dat het bisdom Den Bosch zich achter veronderstelde beschermende muren terugtrekt. Een vertrouwde kramp van de RK Kerk. Evangelie en pastorale zorg worden vergeten, het gaat nu slechts om de regeltjes en het geldig voltrekken van de sacramenten. Weer terug dus naar de oude, achterhaalde juridisering. Wat zou Jezus daar zelf van denken? Van de wetenschappelijke opleiding in de RK theologie is in Nederland bijna niets meer over. Toekomstige ambtsdragers worden opgeleid aan seminaries, wonen in een beschermd omgeving en worden daar geadoreerd. Hun opleiding is beneden de maat. Zij begrijpen niets van het tweede Vaticaans Concilie en krijgen kennelijk te horen dat dat zo snel mogelijk vergeten moet worden. Liever terug naar de Mis van Trente. Eucharistie is bron en hoogtepunt van alle christelijke activiteit. Dat zei het Concilie ook. Maar de rest doet er kennelijk niet meer toe. Het bisdom Den Bosch wordt een kerk die alleen om ego-priesters draait. Daar is ook het autistische beleid qua parochies op gebaseerd. Wat jammer toch dat de huidige bisdomleiding niet ziet dat parochies veel meer zijn dan dit - dat in het verborgene heel veel goeds gedaan wordt door parochianen. Wat jammer dat bisschop Hurkmans niet meer zijn stem verheft. Hij staat toch bekend als een pastoraal mens en heeft het in zich om in het rijtje van de grote bisschoppen Bekkers en Bluijssen te worden genoemd. Zoals het er nu uitziet is het vooral hulpbisschop Mutsaers die het beleid bepaalt. Bisschop, red uw bisdom! U wilt toch vast niet herinnerd worden als de bisschop onder wie kaalslag en teloorgang definitief zijn beslag kreeg? In Tilburg kreeg burgemeester Becht de altijddurende bijnaam: Cees de sloper. Zal bisschop Hurkmans later herinnerd worden als: Anton de sloper? Voor alle parochies die zich los willen maken: er is natuurlijk altijd nog de Oud-Katholieke Kerk, ooit opgericht in eveneens barre tijden. In Zuid-Nederland nog klein, daar waren de mensen altijd gezagsgetrouw.

Xavier van Koerland

De Bestse Antoniuskerk ligt op amper 5 km van de Petruskerk in Oirschot. Niet onoverkomelijk lijkt mij, vooral als je bedenkt dat de afstand tussen kerken in veel andere landen (en ook in het noorden van ons land) aanzienlijk groter is. De Petrusparochie stelt zich constructief op en is positief over een fusie. Wat kan er dan tegen zijn om, bij een slinkend aantal gelovigen, parochies samen te voegen? Vanwaar deze geslotenheid van de Antoniusparochie? Afscheid nemen van zo'n mooie kerk doet pijn, maar in een noodsituatie mag van christenen solidariteit en offerbereidheid verwacht worden. En waarom wil pastoor Scheurs niet samenwerken? Hij is pastoor dankzij een zending van zijn bisschop, die deze ook weer kan intrekken. Bij een afscheiding wordt zijn positie erg moeilijk. Voor zijn parochianen is het minder erg. De pastoor blijft priester en zijn sacramenten blijven geldig, maar hijzelf plaatst zich ipso facto buiten de kerk. Hij komt in de positie van de afgescheiden beweging van monseigneur Lefèvre. Terugkeer binnen de kerkgemeenschap kan dan alleen door een knieval. Waarom dan niet liever nú openheid en samenwerking? Ik vat dit niet. Het lijkt

op een schimmenspel dat de ultieme beweegredenen ongezegd laat. Wat zit hier achter? Meer dan wat dit artikel aangeeft, denk ik.

Hans Warhage

Onder aanvoering van Mgr. Eijk lijkt de conservatieve clerus in Nederland steeds meer om zich heen te slaan met dreigementen van uitsluitingen, sluiten van kerken en op een zijspoor zetten van 'andersdenkende katholieken'. Wat men daarmee denkt te bereiken, is mij een raadsel. Het lijkt nu echt een godsdienstoorlog te worden en dat door mensen die zich pontifex = bruggenbouwer mogen noemen.

CT

(Diaken) Peter Broeders heeft gelijk. Een (rooms)-katholieke parochie die zelfstandig verder gaat, dus los van het bisdom, is niet (rooms-)katholiek meer. Kinderen zullen in zo'n 'losse' christelijke geloofsgemeenschap bijv. ook niet meer het sacrament van het Vormsel kunnen ontvangen. Dat is namelijk een taak van de bisschop of een door hem aangewezen plaatsvervanger. Of men in een afgesplitste geloofsgemeenschap in de geloofsbelijdenis nog naar waarheid kan uitspreken "ik geloof in de ene, heilige, katholieke en apostolische Kerk" is ook de vraag. Want kennelijk is het geloof in de plaatselijke (= bisdom) en wereldkerk bij de afsplitsingsvoorstanders niet/niet in voldoende mate aanwezig, terwijl juist die band met de bisschoppen, de opvolgers van de apostelen, wezenlijk is voor de katholieke Kerk. De apostoliciteit is een van de vier wezenskenmerken van de katholieke Kerk. Door de heilige Geest aan zijn apostelen te schenken heeft onze Heer aan hen zijn heiligingsmacht toegekend, en door de kracht van dezelfde heilige Geest vertrouwen zij die macht toe aan hun opvolgers. Deze apostolische opvolging structureert het hele liturgische leven van de kerk; zij is sacramenteel. Zou er in een afgesplitste geloofsgemeenschap in het eucharistisch gebed nog wel gebeden worden voor de plaatselijke bisschop en de paus, zoals vastligt in elk eucharistisch gebed van de katholieke Kerk? (Andere mogen sowieso niet gebruikt worden in de katholieke Kerk). Naar werkelijk katholiek begrip, is 'de plaatselijke Kerk' het bisdom. De bisschop heeft de taak om in die plaatselijke Kerk te onderrichten, te heiligen en om te besturen. Er wordt voor het gemak door de afsplitsingsvoorstanders even vergeten dat dit besturen een wezenlijke taak is van een bisschop, van iedere bisschop overigens. De bisschop bestuurt die plaatselijke Kerk (die weer onderverdeeld is in parochies) met zijn raad, aansporingen, voorbeeld, maar ook door zijn gezag en gewijde macht, die hij moet gebruiken om de gemeenschap op te bouwen in de geest van dienstbaarheid, eigen aan Jezus Christus. De bisschoppen voeren deze macht dus in de naam van Christus persoonlijk uit, naar het voorbeeld dus van de Goede Herder. Nu kan het natuurlijk zijn, dat deze of gene 'het liever anders had gezien'. Heel begrijpelijk, want daar zijn we mensen voor. En het moeten fuseren is ook een pijnlijke beslissing. Het recht parochies samen te voegen, komt volgens het kerkelijk recht ook uitsluitend aan de bisschop (de priesterraad behoort hebbend) toe. Feitelijk kan het niet anders meer: het aantal praktiserende gelovigen loopt terug, daarmee ook het aantal parochiële vrijwilligers en dan hebben we het over de leeftijd van die vrijwilligers nog niet gehad. Met het teruglopen van het aantal praktiserende gelovigen ook het aantal priesters. Dat hangt met elkaar samen want roepingen komen voort uit de geloofsgemeenschap. En in veel parochies is het niet meer mogelijk om minimaal éénmaal per week op zondag (of op de vooravond daarvan) de Eucharistie te vieren, die toch de bron en het hoogtepunt van ons christelijk leven is. Deze viering is door geen enkele andere liturgische viering te vervangen en is toch een minimumeis voor katholiciteit. In de nieuwe parochies wordt de

wekelijkse (of zelfs dagelijkse) Eucharistie weer mogelijk. Dat is liturgisch een aanzienlijke verbetering ten opzichte van de situatie in veel huidige parochies waar dat, door het ontbreken van een priester, niet meer mogelijk was. Ook al zal deze niet altijd kunnen plaatsvinden in het huidige eigen kerkgebouw maar dat hoeft ook niet. We beschikken over goede vervoermiddelen en wie daar niet over beschikt kan altijd wel met iemand meerijden. Dat is een praktisch punt dat met een beetje goede wil op te lossen is, het is geen geloofspunt. Daarnaast kan men elders, in kleinere kring, op andere dagen van de week andere gebedsactiviteiten verrichten. Denk aan het getijdengebed. Kijk verder naar de mogelijkheden op catechetisch gebied in een nieuwe parochie: de mogelijkheden om een doorlopende catechese aan te bieden zijn veel groter omdat niet iedere catechese-groep nu zelf het wiel hoeft uit te vinden. Je moet het bisdomplan "Groeien in geloof, geloven in groei" in zijn geheel zien. Ik betwijfel of de 'afsplitsingsvoorstanders' dit plan eigenlijk wel gelezen hebben. Je moet ook verder dan de eigen parochiegrenzen durven te kijken. Dan is het, in de gegeven omstandigheden, een goed plan, dat toekomstbestendig is. Ook wanneer de Eucharistie op een centrale plaats gevierd wordt (daar waar een priester beschikbaar is) kunnen diaconale activiteiten nog steeds vanuit een kleinere kring plaatsvinden. Dat is juist goed. Helaas durft niet iedereen wat verder te kijken dan de eigen huidige parochie groot is en verzandt daardoor elke discussie in materieel en tegendraads geneuzel. Dat is erg jammer en onnodig. Dat wil echter niet zeggen, dat men dan tot de zeer onkatholieke conclusie moet komen 'zelfstandig verder te gaan'. Dan is men de band met de katholieke Kerk kwijt, zoals al eerder aangegeven. Daar waar de bisschop is, daar is de Kerk. Het gezag van de door de bisschop benoemde priesters en diakens is een afgeleid gezag. Zij hebben ook gehoorzaamheid beloofd aan het (ambt van) de bisschop. "Losse priesters" en "losse diakens" kennen we niet in de katholieke Kerk. Kortom, van alle betrokkenen kan en mag verwacht worden zich dienstbaar op te stellen.

corrie wolters

Gezag wordt tot macht - meer is het niet. En macht verliest het op den duur altijd omdat het over systemen gaat, over zelfbedachte regels en wetten, die niets te maken hebben met mensen en wat hen bezielt.

1. aan de kantlijn

Kerkelijk gezag? Laat me niet (meer) lachen. Kerkelijk gezag bestaat al jaren niet meer. Het lijken sprongen van katten in het nauw, die hun macht dreigen kwijt te raken. Volhouden, mensen. Een kerk die macht probeert uit te oefenen (lees: af te dwingen) is al jaren de onze niet meer. Van de andere kant: laat ze maar. Hun eigen benoemd gezag verdwijnt vanzelf en dan zal er een club ontstaan di